

CRÈME

3. september

I N I M E S E D • E L U • S T I I L • K O D U • K Ö Ö K

EESTI
EKSPRESS

**Poisipea ja ülipikad jalad.
Punane suu ja pruunid silmad.
Jahmatav otsekoheesus ja lõikav ironia.
"Ma vihkan, kui mind kellegagi segi aetakse,"
märgib Ene-Liis.**

"Ma ei tea tõesti ühtki sellist naist nagu mina. Ja ma ei tea, mis juhtuks, kui minusuguseid oleks rohkem. Meestel hakkaks vist päris õudne," räägib 25-aastane teatrikunstnik Ene-Liis Semper Kuku-klubis istudes. Jalas on tal, nagu alati, hästi libuvad püksid, kõrvas tilpnevad hiigelsuured metallist rõngad. Ta on enesekindel, energiline ja vaimukas.

"Kas ma olen alati olnud selline? Jah – ükskord elus olid mul aasta aega pikad juuksed, mis keerdusid vastikult lokki. Niikaua kui mäletan, olen kogu aeg olnud lühikeste juustega, igavene trööbeldis ja kasvanud üles koos poistega. Sellepärast mul polegi meeste suhtes illusioone, mulle nad lihtsalt meeldivad.

Ma ei mäleta, et mul oleks olnud "suureks kasvamisega" mingeid probleeme. Tegin väga varakult endale selgeks, milline olen ja millised on mu võimalused. Lapsepõlves üritati mulle aeg-ajalt lehve pähe panna, aga nad ei püsinud seal kunagi. Minu välimusega ei saa babe'i mängida. Vaata mulle näkku – oleks see usutav?

Mängida mulle samas meeldib. Vahepeal mõtlesin välja "oma piire laiendava" süsteemi. Et mitte olla oma tüpaazhi külge aheldatud, võiks ju igal hommikul välja minnes koos riielega endale erinevad juuksed valida. Mitte nalja pärast, et võtad tund aega hiljem paruka ära ja lehvitat avalikus kohas sellega tuult. Ikka päris tõsiselt. Kui on puna

pea tuju, siis oled punapea ja ajad asju nagu punapea – või nagu blondiin. Teised peaksid siis sellesse suhtuma sama endastmõistetavalt, nagu oleks küsimus teist värvi või selgapanemises... Head parukad aga on kallid – neid peaks sel juhul olema vähemalt kümme. Praegu on mul ainult kaks ja nende olemine käinud mõnedel pidulikumatel klubilist laadi üritustel.

Kõik algab tegelikult kinnaastest. Niikaua, kui mul kindaid käes ei ole, saab minuga veel igapäevastest asjadest rääkida. Pärast kinnaste kättetõmbamist olen juba keegi teine, kellel maailma asjadega täiesti teine suhe.

Sealjuures on ohtlik, et need teised "minad" võivad lõpuks tunduda huvitava- mana, kui sa ise. Identiteedikriis."

"Aeg-ajalt ilmub mu juurde väga erinevaid naisi," kirjeldab kunstnik Raoul Kurvitz Ene-Liisi metamorfoose. "Hiljuti helistas ukse taga kella keegi noor ja blond välis- eesti ajakirjanik Lilla Loo. Ta küsis mult kolm tundi püüdlikult igasuguseid totraid küsimusi. Minu silvutuid lähenemiskatseid ignoreeriti. Kui Lilla Loo lõpuks lahkus, saabus poole tunni pärast Ene-Liis. Ta oli natuke hiljemaks tööle jäänud...."

"Kui Ene-Liis end blondiks teeb, muutub ta üsna iseäralikuks," märgib Kurvitz. "Tema hääli läheb pehmemaks, tekivad mingid täiesti uued maneerid. Näen enda ees mingit süüdimatut tibu."

"Mu tutvusringkonnas on ainult neli blondiini, keda aktsepteerin," lausub Ene-Liis. "Ma ei arva sugugi, et blondid on rumalad. Mulle on lihtsalt meeldinud naised, kes ise oma asjadega hakkama saavad. Blondid aga teki- tavad meestes mingi hoolitsemisvajaduse. Neil nagu polekski vaja endil millessegi sekkuda, kuhugi jõuda. Sellistel naistel on samal ajal ka tundu- valt suurem võimalus "kaela" saada.

Mis on ilus? Mulle meeldivad ilusad asjad. Kõige tähtsam on, et enne millegi selgapanemist korra peeglisse vaadataks. Silmapaistmatusest hüllem on halvas mõttes silma torkamine. Kui mõni noor tüdruk komistab kuskil vanaema kaitsukoti otsa, ja iga sealleiduv asi tun- dub talle vapustavalt eriline – aga kui need asjad talle lihtsalt ei sobi? Parem siis juba olla tavaline ja püüda oma tüüpi ära mõis- tatada, kui valida avalöögiks mõni ekstravagantne koledus. Ma ei tea ka, mis on trend. Võib-olla trend ongi mu jaoks "tava- line" – ma ei märka teda. Tõeliselt ebataoline ja ilus on see, kui mõni efektne naine kannab midagi, mis tema seljas on vapustav, aga mõne sõbranna seljas poleks pooltki nii hea.

Seksikus on riietuse juures samuti oluline ja seostub loomulikult sellega, palju riietuse kandja ise seksi peale mõtleb. Teatrisse kostüüme tehes olen nad püü- nud teha nii "ilusad" kui ka seksikad. Sõltub muidugi lavastuse iseloomust, aga huvi- tavam on töötada, kui sul on iga kostüü- mi puhul mingi point, mida publik võib- olla ei pruugi märgatagi. Tegelikult kannaksin paljusid teatri jaoks kavandatud riideid vahel ka ise, kuid see pole võimalik.

Teatrist tüdinemise aeg on veel kaugel. Siiani pole ükski mu tööst veel nii

õnnes- tunud, et ma esi- etendusel juba lootusrikkalt järgmistele töödele ei mõtleks. Totaalne õnnestu- mine teatris on välistatud – teatritöös on liiga palju pisiasju.

Kas ma mõjun ülbena? Ilmselt küll. Ehkki ülbeks peavad mind inimesed, kellega mul pole kas lihtsalt aega või tahtmist suhelda. Ma ei lähe kunagi kellegagi ise tutvust tegema. Kes tahab, tuleb ise. Tavaliselt saan kolmest lausest aru, kellega tegemist. Ma olen üsna kriitiline ja mulle meeldivad inimesed, kellele ma ei pea kõiki oma vaateid ükshaaval lahti seletama.

Suurushullustust ja grandioosseid plaane tuleviku suht- es pole. Tavaliselt on nii palju tegemist käesolevaga, et tulevikule mõtlemiseks aega ei jää. Sellegipoolest olen peaaegu alati saanud mida tahan. Võib-olla tuleb see sellest, et ma tegelen eranditult asjadega, mis mulle meeldivad."

MAARJA-LIIS ARUJÄRV

ENE-LIIS